

РЕШЕНИЕ

№ 13966

гр. София, 23.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **168** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във вр.с чл. чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Д. П. Д.- полицейски орган при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, чрез юрк.Б., срещу Решение №3965/29.08. 2024г. по анд 1382/2024г. на СРС, 20 състав.

С решението СРС е отменил Заповед за задържане на лице с рег. № 1266 зз-4/ 15.01.2024г., издадена от полицейски орган при ГДБОП – МВР С., с която Е. И. И. е бил задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72,ал.1, т.1 от ЗМВР.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че целта на задържането като превантивна мярка е да се предотврати възможността на задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да се предприеми наказателно преследване. За да се приложи мярката било достатъчно да има данни, обосноваващи предположението, че лицето е вероятен извършител на престъплението. Няма изискване престъплението и участието на лицето да са доказани. Иска се отмяна на решението и вместо него АССГ да отхвърли оспорването срещу заповедта. Заявена е претенция за присъждане на разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът– Д. П. Д.- полицейски орган при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, редовно и своевременно призован, не се явява.Вместо него се явява юрк.Б., който поддържа касационната жалба.Представя писмени бележки, с които преповтаря доводите в жалбата. Иска се отмяна на решението на СРС и вместо него АССГ да

отхвърли оспорването срещу заповедта. Искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по изложените в нея съображения.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Заповедта за задържане е издадена от Полицейски орган- разузнавач в сектор 02 отдел 06 при ГД „БОП“ – МВР С.. Всички призовки и конституирането на ответника по жалбата пред СРС са изпратени до физическото лице Д. П. Д., което е недопустимо. Самото физическо лице, издало Заповедта за задържане, не може да бъде конституирано като ответник по жалбата в този вид административно-наказателни дела.

Задържането за срок от 24 часа на някое от основанията по чл.72, ал.1 ЗМВР, представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие / решение № 363 от 10.01.2019 г. по адм. д. № 8006/2017 г., V отд. на ВАС, решение № 1145 от 29.01.2019 г. по адм. д. № 7989/2017 г., V отд. на ВАС/. Оспореното пред СРС задържане от полицейски орган е уредено в чл.72 ЗМВР в Част II, Глава Пета на ЗМВР. Актът, с който се налага административната принуда - задържане от полицейски орган, има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, а производството по неговото обжалване се развива по реда на чл.145-178 АПК. Касае се за властническото волеизявление на орган на държавно управление (полицейски орган), издадено въз основа и в рамките на закона (чл.72 ЗМВР), което едностранно предизвиква правни последици и което при необходимост може да бъде приведено в изпълнение с помощта на държавната принуда. В разпоредбите на чл.72 ЗМВР не е уредено субсидиарно приложение на ЗАНН, съответно на НПК. Т. не следва и от чл.84 ЗАНН, тъй като не се касае за определяне разноски на свидетели или за разглеждане на жалба срещу наказателно постановление. Съгласно чл.72, ал.4 от ЗМВР задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда Административнопроцесуалния кодекс пред съответния административен съд.

По тези дела, следва да бъде конституиран съответният полицейски орган, който е издал Заповедта за задържане, а не физическото лице в лично качество, което на практика е сторил СРС, като и в протоколите от с.з. е записано лицето Д. П. Д.. Недопустимо е да се конституира физическо лице, дори и защото то не може да отговаря за разноски/ възниква въпросът ако е заявена претенция за разноски и при съответната отмяна на заповедта, как СРС би осъдил физическото лице, което обаче действа в качеството на орган, издало съответния акт, да понесе лично разноски по делото и да ги заплаща от собствения си бюджет, а не от бюджета на органа, към който се числи, още повече, че самото физическо лице не участва в процеса, за да брани свои лични права и интереси/. Обстоятелството, че Заповедта е издадена от Полицейски орган/ като длъжността се е заемала от определено физическо лице, не води до извод, че именно това физическо лице следва да бъде конституирано в лично качество. Преценката дали Заповедта е издадена от компетентен орган/ съответно на това дали лицето, издало Заповедта за задържане

към датата на издаването ѝ, е заемало съответната длъжност/ не води до извод , че следва да бъде конституирано физическото лице, издало Заповедта за задържане, тъй като ако същото напр. престане впоследствие да осъществява тази длъжност, то тогава по логиката на СРС би следвало да се прекрати производството по делото, тъй като физическото лице вече е престанало да бъде полицейски орган. СРС е следвало да конституира надлежната страна в процеса като ответник, именно Полицейски орган при ГД „БОП“ – МВР С., а не физическото лице Д. П. Д.. Конституирането и призоваването на физическо лице, вместо орган, издал Заповедта за задържане, води до недопустимост на съдебното решение и предпоставя обезсилването му, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да призове надлежната страна в процеса- именно Полицейски орган при ГДБОП, да изложи конкретни и ясни мотиви- относно това Заповедта издадена ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при издаването и спазени ли са процесуално правните и материалноправните разпоредби. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разностите в касационното производство по аргумент от нормата на чл.226,ал.3 АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ №3965/29.08. 2024г. по анд 1382/2024г. на СРС, 20 състав.
ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪДЕБЕН СЪСТАВ НА СРС.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2